

Христос се роди браћо и сестре, и срећна вам нова наступајућа година!

Данас дан осми од рођења Господа Христа, дан његовог обрезања када је извршио и испунио закон, који је Он дао и потписао у Јеврејском народу. Али данас је дан и прве беседе које је Господ Христос учинио у синагоги у Јерусалиму. Чули сте данашње Свето Јеванђеље које смо сада малопре читали, да је затражио књигу у синагоги, дадоше му књигу пророка Исаије. И он је нашао место одакле је вршио проповед: „Данас дуг Господњи је на мени. И послао ме је да проповедам сужњима да ће бити ослобођени, слепима да ће прогледати, заробљенима да ће бити ослобођени, и да проповедам пријатну годину Господњу“. Тиме је уствари Господ рекао да од Његовога времена, Његовога доласка у овај свет много се штошта мења. Уопште питање времена јесте једно најкомплексније питање, за које људи немају одговора.

Шта је време? По Светим Оцима и они једини знају одговор на то, време је увод у вечност. До Господа Христа, људи су у времену рађали се, живели, умирали, и не знајући шта је време. По доласку Господа Христа, Он нам је открио да је време увод у вечност. И дао нам је заповести да испуњујемо време. Каже Апостол Павле: „Искупујте време, јер су дани зли“. Шта значи, и како можемо ово време наше преточити, и преобразити у вечност. Само вршећи заповести Христове, живећи по Његовом Светом Јеванђељу, ми уствари прерађујемо време и претварамо га у вечност. Сваки моменат нашега живота, сваки дан, сваку годину треба испунити вечним вредностима, и вечним садржајем. Тако се време искупује и тако се претвара у вечност јер, јер када одавде пођемо, оно што смо учинили у овоме животу овде, то нас чека у вечности, и биће са нама у вечности.

Пример како се време претвара у вечност, јесте и данашњи велики Светитељ кога славимо, и кога многи славе као своју крсну славу Свети Василије Велики, који је цео живот свој посветио уствари спасењу душе своје, претварању времена у вечност. Он је један од великих Светитеља и учитеља Васељене, заједно са Григоријем Богословом и Јованом Златоустом. И он је образац у кога треба да гледамо, да живимо као што је он живео, да ходимо у овоме животу као што је он ходио. Али времена се мењају.

Данас, кад кажемо данас, мислимо на задњих педесет, сто година, људи прослављају Нову годину на сасвим други начин, не обраћајући пажњу на смисао времена и вечности, на науку Христову. Него дочек Нове године се претвара у баханалије, претвара се у разоноду, претвара се у служењу ниским страстима људским, претвара се у грехе и пороке. Тако како нам почне Нова година, тако нам онда у току те године и буде. Наопако је почињемо, наопако нам она и пролази, и дошли смо докле смо дошли. А Господ каже да је дошао да објави пријатну годину Господњу.

Пријатна година Господња је само она, у којој све време живота својега посветимо испуњену заповести Божијих, и животу по Јеванђељу Христовоме. Обичај да једни другима за Нову годину честитамо и желимо Нову годину. И шта ми желимо? Желимо пре свега да будемо добро здравље имамо, да нам посао напредује, да нам стока напредује, да нам њива добро роди, да виноград добро роди, да имамо вина да пијемо и да се опијамо, и у томе се наше жеље исцрпљују. Међутим све то што тражимо и што желимо једни другима, није достојно ове заповести Христове, и Његовог Јеванђеља које је објавио да је дошао да проповеда пријатну годину Господњу.

Ми често пута ето желимо једни другима, од Бога то што сам рекао и очекујемо да нам Бог испуни те наше молитве и жеље. Очекујемо да нам Бог даде углавном земаљска добра. Али никада, или ретко се ко упита, шта Бог од нас очекује у Новој години? Ми очекујемо овоземаљско, али шта Бог од нас очекује? Бог очекује нашу промену, да будемо бољи у Новој години него што смо били у старој. Да мање грешимо, да се више Богу молимо, да више добра чинимо једни другима, да опраштамо једни другима, и да тако чинећи веру своју укрепимо, и тако испунимо закон Божији, и преточимо наше време у вечност. То Бог од нас очекује у Новој години.

Потрудимо се браћо и сестре молитвама Светог Оца нашег Василија Великога, и осталих угодника Божијих из рода нашега и рода Хришћанскога, да и ми дођемо к себи да схватимо зашто нам је дато време у овоме животу, зашто нам је уопште овај живот дат од Господа. Дат је зато да би смо у времену заслужили живот вечни. Јер то и значи искупити време, претворити време у вечност. Овај живот не завршава се са смрћу човека, човек је створен као вечно биће, као бесмртно биће, његов живот се продужава у оном веку, у Царству небескоме за оне који су се трудили за то. А нама на жалост продужава се овај живот и на другом месту, тамо где је плач и шкргут зуба.

Нека би Господ дао снаге свима нама да будемо и останемо Православни Хришћани, да сачувамо веру своју неупрљану, неокаљану, неокрњену, онакву како нам је Господ проповедао, како су је Апостоли проповедали, како су је Свети Оци утврдили, и Свети Сава нам оставио. Да би смо били верни потомци и деца Светога Саве, да тако живећи и радећи у овом животу, да живимо и радимо са надом, да када пођемо одавде да нас Господ препозна и призна као своје верне слуге, да нас прими у Царство своје Небеско, да тамо и ми са свима Светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин.